

sčítací stroj, a obmezil proto žalobní prosbu, pokud směřovala k odsouzení žalovaného k vrácení těchto strojů nebo zaplacení jich ceny, a změnil dále žalobní prosbu v ten rozum, že místo zbývajících alternativních prosby, by žalovaný byl odsouzen buď vrátiti devět tuctů pásek k psacímu stroji, nebo zaplatiti jich cenu 902 Kč 70 h s 10% úroky, navrhl odsouzení žalovaného jen k zaplacení tržové ceny 902 Kč 70 h s 10% úroky. Žalující firma má za to, že tím jen žalobní prosbu obmezila na 902 Kč 70 h s přísl., poněvadž prý jí příslušelo právo volby; názoru tomu nelze však přisvědčiti, neboť žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovanému dala věci do komise a že se žalovaný zavázal do dvou měsíců odvésti žalobkyni buď stržené peníze nebo zboží vrátiti. Ač žalovala po uplynutí dvou měsíců, žalovala přece jen alternativně, čímž dala na jevo, že i potom měl žalovaný právo volby, nikoli žalobkyně, jak nyní v rekursu tvrdí. Ana žalobkyně v žalobě neuvedla, že po uplynutí dvou měsíců ode dne převzetí zboží komisionářem (žalovaným) právo volby přešlo na ni, a mimo to sama alternativně žalovala, nelze změnu žalobní prosby žádáním jen tržové ceny považovati za pouhé obmezení žalobní prosby, nýbrž za její změnu, která po zahájení rozepře (§ 232 c. ř. s.) jest bez souhlasu žalovaného nepřipustná (§ 235 c. ř. s.). V tom směru lze poukázati na správné důvody napadeného usnesení, zejména pak k tomu, že se řečenou změnou stalo postavení žalovaného nepříznivějším potud, že měl jí býti připraven o právo volby, které mu podle žalobního přednesu bez omezení příslušelo. Právem proto odvolací soud rozsudek pro zmeškání zrušil a učinil opatření podle § 442 druhý odstavec c. ř. s.

Čís. 11594.

Předpis § 37 zákona č. 100/1931 sb. z. a n. platí i pro řízení ve věcech knihovních. Účastník není zkrácen usnesením (v knihovní věci), bylo-li jen vyhověno tomu, k čemu dal podpisem vkladné listiny výslovný souhlas.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, R I 243/32.)

K n i h o v n í s o u d nepovolil na základě úvěrní listiny vklad zástavního práva i pro úroky a úroky z úroků z úvěrové pohledávky a pro 2⁰/₀₀ provisi z obratu. R e k u r s n í s o u d k rekursu navrhovatelky (knihovně věřitelky) knihovně vklad povolil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs spoluvlastníků nemovitosti.

Důvody :

Usnesení rekursního soudu, jímž byl povolen na základě úvěrní listiny vklad práva zástavního i pro úroky a úroky z úroků z úvěrové pohledávky a pro 2⁰/₀₀ provisi z obratu, napadli stěžovatelé jako spoluvlastníci nemovitosti, jež má býti zatížena tímto vkladem. Jest především otázkou, zda jsou stěžovatelé oprávněni k rekursu, podepsavše, jakž vyplývá z úřední listiny a jak připouští i dovolací rekurs, tuto

listinu, v níž výslovně prohlásili, že svolují ke vkladu práva zástavního na nemovitosti připsané jim do spoluvlastnictví i pro jistinu i pro úroky a úroky z úroků z úvěrové pohledávky a pro provizi 2⁰/₀₀ z obrátu v tom rozsahu, jak uvedeno v knihovně žádosti. Podle § 37 zákona č. 100/31 sb. z. a n., platného i pro řízení ve věcech knihovně, jest k rekursu oprávněn účastník, který se pokládá za zkrácena usnesením. Že jsou stěžovatelé účastníky knihovně řízení, jest podle § 123 č. 1 knih. zák. nepochybné. Stěžovatelé nemohli se však pokládati za zkráceny napadeným usnesením, ano jim bylo jen vyhověno tomu, k čemuž dali výslovný souhlas. Jest jim proto odepřiti oprávnění k rekursu, ano nelze ani jinak přihlížeti pro zákaz novot (§ 126 druhý odstavec knih. zák.), k jejich údajům v odvolacím rekursu o tom, že nebyli nikým poučeni o právních následcích zaknihování úroků a provize z obrátu pro jejich případný další úvěr, ježto by jinak nebyli úvěrní listinu podepsali.

Čís. 11595.

Souhlasu knihovně věřitelů jest třeba, mají-li býti poznámkou podle § 297 a) obč. zák. vyloučeny z dosahu jich práv stroje, spojené již s nemovitostí.

Knihovně soudce má zkoumati jen, zda jest knihovně žádost odůvodněna o b s a h e m předložených listin, nesmí se však pouštět do zjišťování tohoto obsahu.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, R I 253/32.)

Vlastník továrny navrhl, by na základě prohlášení ze dne 10. června 1930 bylo v pozemkové knize poznamenáno, že stroje v továrně jsou vlastnictvím Marty L-ové. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud k rekursu knihovně věřitelky knihovně žádost zamítl. **Důvody:** Podle ustanovení § 297 a) obč. zák. nepokládají se stroje, které se přivedou do spojení s nemovitostí, za její příslušenství, poznamená-li se se souhlasem vlastníka nemovitosti v pozemkové knize, že stroje ty jsou vlastnictvím jiné osoby. Pakli se tak nestane, jest je pokládati za příslušenství nemovitosti a práva zástavní v době spojení strojů s nemovitostí na ní vtělená je spolupostihují. Podle toho zástavní práva takovýchto knihovně věřitelů jsou dotčena poznámkou, že stroje jsou vlastnictvím jiné osoby, a jest nyní otázkou, zda jest jich souhlasu třeba k tomu, by poznámkou podle § 297 a) obč. zák. byly vyloučeny z dosahu jich zástavních práv. Ustanovení § 297 a) obč. zák. mluví o souhlase knihovně oprávněných jen, jde-li o zasazení strojů náhradních. Ani z vlastníkovy prohlášení ze dne 10. června 1930, ani z knihovně žádosti není patrné, že jde o stroje náhradní. Soud rekursní nesdílí názor, že souhlasu knihovně oprávněných není třeba proto, že z návrhu a z prohlášení není patrné, že jde o stroje náhradní, že jde tudíž o stroje nenáhradní, že soud knihovně nemůže řešiti otázku, zda jde o stroje nové, či o náhradní a že jest proto poznámku bez souhlasu knihovně oprávněných povolit. Z prohlášení vychází na jevo, že jde o stroje s nemovitostí již spojené tak, že se v čase knihovně návrhu vztahovala na ně již tehdy v knize pozemkové zapsaná zástavní práva, tudíž i zástavní